

Analytik Štefec: Smutnou realitou se stává i ukrajinizace českého školství

- CZ24 News | 27. září 2023

ČESKO: Před 811 lety, 26. září 1212, vydal v Basileji budoucí římský král Fridrich II. českému knížeti Přemyslu Otakaru I. soubor tří souvisejících listin, nazvaný podle hlavního dokumentu Zlatá bula sicilská, píše na facebooku Jaroslav Štefec.

Tyto dodnes platné listiny povyšují „na věčné časy“ české knížectví na království a potvrzují nedělitelnost území českého státu. Listina obsahuje privilegium, které potvrzuje dědičnost titulu českého krále a stanovuje jeho volbu na domácí půdě.

Částečně v návaznosti na tento akt vydává roku 1356 císař Karel IV. tzv. Zlatou bulu Karla IV., která se stala nejdůležitějším ústavním dokumentem středověké Svaté říše římské. Je nazvána podle zlaté pečeti, která je k ní připojena. Tou byla zpečetěna práva kurfiřtů (římských knížat, mezi něž patřil i český král) při volbě římského císaře a zajišťovala mezi nimi českému králi výsadní postavení. Měl totiž předcházet jejich neshodám, což je jedno z historických dědictví, kterého bychom si měli vážit a využívat ho i v současnosti.

Kurfiřtům byl Karlem IV. jejich titul přiznán dědičně, dostali právo razit mince, celní právo a právo výkonu soudní pravomoci. Synové kurfiřtů museli znát říšské jazyky – němčinu, latinu, italštinu a češtinu(!). Karlova bula potvrzovala také výjimečné a nezávislé postavení českého krále mezi říšskými kurfiřty a českého státu v rámci říše, jak bylo ustanoveno roku 1212 ve Zlaté bule sicilské, a dále je rozšiřovala.

Nikdy neuškodí vracet se ke kořenům a připomínat si, kým vlastně jsme a jak pevně jsme spojeni s naší krásnou zemí. Zejména v situaci, kdy je stále zřejmější snaha tyto vazby násilně zpřetrhat, zničit povědomí hlubokých historických kořenů české státnosti a ve stylu, který se příliš neliší od stylu a idejí vůdce nacistické Třetí říše (naštěstí trávající nikoliv 1000, ale pouhých 12 let), Adolfa Hitlera a jeho ideologů, vytvořit na našem území masu nemyslicích a poslušných obyvatel (budoucí čtvrté EUroříše?), pro které bude stačit umět přečíst příkazy a pokyny, psané tiskacím písmem, a znát dopravní značky.

Snad proto nejsou české děti v současných českých školách vedeny ke znalosti českých dějin, historických souvislostí a jejich promítání do aktuálního dění u nás a ve světě? Učí se znát a milovat Evropskou unii, jsou jim prezentovány její dnes už mnohdy zcela fiktivní přednosti, například i oficiálně definitivně zkrachovalý multikulturalismus, jakési „přínosy jinakosti“ migrantů pro kulturu evropských národů, nebo bezpečnost, garantovaná schengenským prostorem a členstvím ČR v NATO.

Snad proto jsou české děti vychovávány k bezvýhradné akceptaci priorit práv všemožných menšin a komunit před Ústavou, Listinou práv a svobod a v českých zákonech jednoznačně stanovenými právy občanskými? Skutečná znalost souvislostí těchto páteřních dokumentů právního státu a jimi stanovených práv a povinností všech občanů bez výjimky je přitom cíleně potlačována a bagatelizována.

Snad proto je, počínaje druhým stupněm základní školy, tedy v době, kdy se nejvíce rozvíjejí budoucí komunikační a znalostní schopnosti dětí, cíleně potlačena i výuka českého jazyka, druhdy jednoho ze čtyř říšských jazyků? V období, které je kritické z hlediska přípravy dětí na přijímací zkoušky na střední školy, tj. 8. a 9. třída, při nichž je znalost rodného jazyka klíčová, převažují podle „Rámcového vzdělávacího programu pro základní vzdělávání“, aktualizovaného MŠMT pro rok 2023, cizí jazyky nad českým v poměru 15 hodin českého jazyka na 18 hodin dvou cizích jazyků! Kdo to v

životě využije?

Je nejvyšší čas se reálně a realisticky zamyslet nad příčinami tohoto stavu. Velmi zásadně se na něm podílí nejen politická věrchuška, jejíž „kvality“ jsou již dostatečně zřejmé jak z reálného vývoje ekonomické situace v ČR, tak z průzkumů „veřejného mínění“, o jejichž vypovídací schopnosti lze začasné významně pochybovat. Zásadní roli hraje i „kvalifikovaný“ personál ministerstev školství, mládeže a tělovýchovy, vnitra a zahraničí (poslední dvě jmenované instituce totiž často a rády zasahují do vzdělávacího systému „zasvěcenými“ radami, podávanými např. cestou šéfa BIS, či přímo ministra zahraničí). O devastujících vstupech různých „neziskovek“, které nemají ve školách už vůbec co dělat, raději ani nemluvě.

Proto by měl být jedním z klíčových ukazatelů kvality subjektů na české politické scéně realistický návrh radikální změny českého vzdělávacího systému, zaměřený nikoliv na pouhou výměnu politických figurek, ale především na změnu kvality již zmíněného MŠMT. Vzdělávání našich dětí (a kvalita našich škol) nesmí být posuzováno podle odučeného počtu hodin, pohledově krásných sešitů s vlepenými tištěnými texty, ozdobenými srdíčky a kytičkami a schopností deklamovat přednosti našeho členství v EU, ale podle reálné úrovně znalostí, poznávacích schopností a vědomí pevného ukotvení naší země ve svobodném a svěbytném společenství evropských států a národů.

Nebude to cesta jednoduchá, už jen proto, že nám díky dnes už třiatřicetileté „redevastaci“ českého školství zoufale chybí nejen kvalitní učitelé a další personál škol, ale i kvalifikovaní státní úředníci na MŠMT. Navíc se smutnou realitou stává i ukrajinizace českého školství. Nějak se ale začít musí, a čím dříve, tím lépe. Protože jak praví historická zkušenost: „Národy, které ztratí svou minulost, ztratí i svou budoucnost“.

ZDROJ: FB Jaroslav Štefec